

Proloog

Ik tuur, dobberend in de lauwwarme soep, naar mijn bleke foetusbeentjes.

En ertussen.

Ik weet nu dat ik Tijmen ga heten.

En geen Emma.

Het minuscule aanhangseltje dat ik daarbeneden tussen die benen die aan me vastzitten, heb gezien, sluit Emma uit.

Helaas.

Ik vind Emma namelijk een veel mooiere naam dan Tijmen. De natuur heeft anders beslist. Cora heeft beide namen bedacht en voorgelegd aan haar echtgenoot die Jebbe heet. Die zweeg. En wie zwijgt, stemt toe.

Ik kan sinds kort alle geluiden en gesprekken van buiten opvangen. Ik luister. Ik interpreteer. Straks, als ik door dat veel te nauwe kanaal van vlees en bloed naar het voor mij nu nog onzichtbare licht geperst word als stront (die geur begeleidt mijn entree binnenkort heel toepasselijk), ben ik iemand anders geworden. Ik ben nu al bang voor het onbekende licht dat me te wachten staat. Ik houd van de kalmerende duisternis die me omgeeft.

Straks zal ik hulpeloos zijn. En woordeloos. Tot niet meer in staat dan er te zijn. Ik vrees dat moment van terugval naar een primitief stadium van absolute afhankelijkheid.

Hierbinnen is het behaaglijk. Mijn grot van vlees wordt iedere dag een beetje krapper, doordat ik uitdij en mijn gastvrouw die door Jebbe 'Cora' wordt genoemd, te weinig woonruimte biedt om me vrijelijk te kunnen bewegen.

Ik schik me in mijn situatie. Ik moet wel.

Uit mijn gezwollen buik steekt een blauwig slangetje dat verbonden is met een bonk weefsel van onbestemde kleur naast me. Daardoor kan ik als een visje ademen. Tot het moment dat het onwelriekende vruchtwater uit mijn longen geperst wordt als ik me uit dat kanaal geworsteld heb of beter gezegd: door mijn gastvrouw Cora uitgescheten word. Nu nog heb ik alle tijd en vooral het vermogen om naar de spaarzame gesprekken te luisteren tussen Jebbe en Cora. De stem van Jebbe is onzeker en afstandelijk. Jebbe lijkt niet op mijn op handen zijnde komst te hebben gerekend.

Ik hoor aan zijn stem dat hij me niet bepaald zal verwelkomen, straks in het licht. Of wel? Ik hoop dat ik me vergis. Resten dierlijk instinct fluisteren me in dat ik enige tijd een klein, maar zwaarwegend blok aan zijn been zal betekenen. Hij laat in zijn gesprekken met Cora, mijn gastvrouw die ik sinds mijn bewustwording heb opgevangen, doorschemeren dat hij bang is voor me. Voor mijn komst.

Bang? Bang! Hoe kun je bang zijn voor mij? Ik ben voorlopig een nietig wezen van vlees en bloed. Een visje in een te kleine kom. Dat ben ik.

Praten kan ik pas over een paar jaar. Primitief communiceren al direct. Ik

probeer uit alle macht niet te denken aan dat vreselijke moment waarop ik dit cocon, dit warmtefort en mijn gastvrouw moet verlaten. Met een schreeuw van wanhoop (daar ziet het naar uit) en onder het bloed en de smurrie. Ik zal na een tijdelijk moment van blindheid de buitenkant van mijn gastvrouw Cora zien. En van Jebbe. Dan vloeien zijn stemgeluid en buitenkant samen en zal blijken of mijn instinct me bedrogen heeft.

Dat hoop ik.

Soms vang ik gesprekken op tussen Cora en de man, de vermeende verwekker, die door haar 'Jebbe' wordt genoemd. Ik voel dat ze gespannen is als ze hem zo noemt. Dan zendt ze chaotische signalen naar binnen die mijn schuilplaats telkens groter en kleiner maken. Als ze hem daarentegen 'Jeb' noemt, pookt ze haar interne kachel op. Dat voel ik aan de weldadige warmte die via de weefselklomp naast me en de wanden van mijn grot, mijn lijf binnen vloeit. Ze noemt hem maar zelden 'Jeb'. Cora's stem resoneert prettig in mijn binnenste. Als ze schreeuwt of huilt, zelfs fluisterend tegen me praat, dan heeft dat effect op me. Of ik ontspannen door mijn onderkomen zweef. Of niet. Het geluid van Jebbe is donker. Vlak. Vervormd soms, doordat hij niet dichtbij Cora en dus ook bij mij is. Of wil zijn.

Mijn uiteindelijke verwekking, de periode vóór de grote celdeling, is in raadselen gehuld. Ik kan me er niets van herinneren. Wel van de oersoep. Natuurlijk. Dat is de oorsprong. Dat is alles.

Mijn gastvrouw Cora gaat steeds vaker liggen. Ik merk dat, omdat ik dan uit positie word gebracht. Ik schrik daarvan en reageer zonder nadenken door schoppende bewegingen te maken. Cora legt soms haar handen op haar buik. Om me te kalmeren denk ik. Hoop ik. Ze zingt soms een melodie. Ik geniet er desondanks van. Alle geluiden hierbinnen die van buiten komen, stromen vervormd bij mij naar binnen. Alsof ik in een diepe put lig. Met het deksel erop. Ik hoor mijn toekomstige moeder Cora met enige regelmaat huilen. Met lange uithalen. Of stiekem met bijna geluidloze snikjes. Daar luister ik naar. Dat maakt me bang voor de afdaling naar het onbekende licht. Natuurlijk... ik raak alles wat ik in Cora's binnenste aan informatie heb verzameld kwijt als ik in handen val van de buitenwereld. De buitenwereld staat in schril contrast met mijn binnenwereld. Als toekomstscenario lijkt me de buitenwereld behoorlijk angstaanjagend. Binnen is nu eenmaal stukken veiliger en comfortabeler dan buiten. Ik wil hier zo lang mogelijk blijven dobberen. Beschermd door lagen vet, weefsel, huid, bot. Een behaaglijk cocon.

Ik voel de stem van Jebbe als kilte die door mijn aderen stroomt.

Toentertijd was het nog zeker niet algemeen bekend dat een geborene al spanning en stress kan ervaren vóór deze door de vlezen schacht met zijn hoofd naar beneden de wereld ingeperst wordt. Die stress kun je meten met stofjes. Cortisol is het laatste stofje dat het effect is van spanning en stress. In 1926, het jaar dat ik onherroepelijk uit mijn schuilplaats geperst zal worden, om precies te zijn op 14 februari, was niemand daarvan op de hoogte.

Behalve snikken kan Cora ook kreunen. Ze doet dat het vaakst in horizontale positie. Dat is erger dan huilen. Indringender. Dat gekreun en gemjammer gaat door merg en been. Letterlijk. Ik voel dat Cora, mijn gastvrouw, pijn heeft ergens. Het zou goed kunnen dat ik zelf de veroorzaker ben van die pijn als ik bijvoorbeeld mijn voeten laat roffelen tegen de wand die me omsluit. Soms uit verveling. Soms om te oefenen. Beweging, al is ze minimaal, is een zegen. Als ik begin te schoppen, reageert Cora direct. Haar handen klauwen zich dan om mijn schuilplaats en knellen soms de slang af die me verbindt met de weefselklomp. Dat is benauwend. Hierbinnen is het een kakafonie van geluiden: borrelen, bonken, sissen, ruisen, rommelen, ronken, piepen, kraken. Stil is het nooit. Stilte ken ik niet. Sinds het eerste moment dat ik de dominante hartslag van Cora kon horen, is het lawaai in mijn onderkomen enorm toegenomen. Het komt van boven, van onderen, van opzij. Het mooiste geluid vind ik het ruisen van Cora's bloed. Dat is zó constant dat, als ik me erop concentreer, al het andere wordt weggedrukt. Dan kan ik slapen. Een korte sluimer.

Droom ik dan wel eens? Ja, dat doe ik. Eigenlijk altijd in mijn slaap. Waarover ik droom is onduidelijk. Ik kan me kleuren herinneren en weldadige vloeistoffen waar ik doorheen zweefde vóór ik verwekt werd in Cora. In de loop der tijd, langer dan ik me nu voor kan stellen, is de reuk die we in de oersoep nog hadden, maar zeker het droomvermogen afgenomen. Zien kan ik nauwelijks. Dat hoeft ook niet. Nóg niet.

In mijn schuilplaats heb ik mijn vermogen om te dromen verder ontwikkeld. Ik kan mezelf in mijn droomwereld zelfs beïnvloeden zodat ik een vrijwillige zwerver word in mijn eigen dromen. Ik heb ontmoetingen met creaturen die ik zelf niet eens ooit in de oersoep heb ontmoet.

Het prefoetale leven ziet er totaal anders uit dan deze duisternis, deze klotsende grot van vlees. Ik was ooit een niet-geïnsemeneerde cel. Maagdelijk drijvend in de oersoep. Er was geen emotie. Er was niets en daarom was er alles. Als ik wakker word, train ik mijn gehoor, spits ik mijn oren om buitengeluiden te duiden. Cora, mijn gastvrouw, hoor ik regelmatig tegen me praten. Zo interpreteer ik tenminste die korte stroom woorden die ze uitstoot, terwijl ze haar handen om haar buik vouwt. Dat kan ik voelen. Mijn habitat lijkt dan te slinken. Zo nu en dan komt Cora in beweging. Het gevolg is dat ik heen en weer schommel, totdat ik er draaierig van word. En dat terwijl ik toch dikwijls allerlei omwentelingen maak in de vliezen die me omhullen. Ik zou goed bestand moeten zijn tegen mijn eigen radslagen. Ik heb liever niet dat Cora beweegt. Ik vind het prettiger als ze op haar rug blijft liggen tot het onafwendbare ogenblik dat ik gedwongen zal worden me aan de buitenwereld te openbaren. Ik ben bang voor het geweld dat er ongetwijfeld mee gepaard gaat. Aan de enorme veranderingen die het teweeg zal brengen. Licht in plaats van duisternis. Ik zal moeten wennen aan de andere manier van ademhaling. Misschien gaat het allemaal vanzelf. In de oersoep waren